

τους όλοι έχουν ένα παράξενο συναίσθημα, πώς ποτέ δεν άκούσανε ένα άνθρωπο σάν κι αυτόν. Σύντομα, πώς αυτός είν ό Άνθρωπος. Στο μυστικό τής καρδιάς αὐτῶν τῶν ανθρώπων κάτω ἀποκαλύπτεται σκοτεινά κι όχι γιά τήν ώρα τόσο καθορισμένα, πώς αὐτός ό χωριάτης μέ τά μαῦρα του φρύδια και τήν πύρινή του ματιά, τή γεμάτη λάμψη, και τά παράξενά του λόγια, πού σου φέρνουνε τό γέλιο και τό κλάμα έχει μιὰ ἀξία πολὺ ἀνώτερη ἀπ' όλους τοὺς ἄλλους, ἀσύγκριτη μ' όλους τοὺς ἄλλους. Ἔτσι δὲν τὸ νιώθουμε ; Μὰ τώρα, ἂν ό Ἑρασιτεχνισμός, ό Σκεπτικισμός, ή Χυδαιότηα κι όλη ή ἀξιολόγησι αὐτῆ γενιά ξεριζωνότανε ἀπὸ μέσα μας, ὅπως, μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρέπει νά γίνει μιὰ μέρα, ἂν ή πίστη στὸ ἐξωτερικὸ τῶν πραγμάτων σαρωνότανε ὁλότελα, ἀντικαταστημένη ἀπὸ τήν ἑξαστερη πίστη μέσα στὰ πράγματα σὲ τρόπο πού ό ἄνθρωπος νά δρᾷ κάτω ἀπὸ τήν ὠθησι αὐτῆς μοναχᾷ και νά λογαριάζει πὼς ή ἄλλη δὲν ὑπάρχει, τί καινούριο και πὺδ ζωηρὸ αἶσθημα γιά τὸν Burns θά νιώθαμε !

Πὺδ πολὺ ἀκόμα, σαυτὲς τίς ἐποχὲς κοί τέτοιες πού εἶναι, δὲν ἔχουμε δυὸ ἀγνοὺς Ποιητὲς ἂν όχι θεοποιημένους, ἀγιοποιημένους ὅμως.

ἌΟ Shakespeare κι ό Dante εἶναι οἱ Ἅγιοι τῆς Ποίησης. Ἀλήθεια ἂν τὸ σκεφτοῦμε ἔχουν μπεῖ στὸν κανόνα σὲ τρόπο πού νάνα ἀσέβεια νά τοὺς γγίξεις. Το ἀνοδὴγητο ἔνστιχτο τοῦ κόσμου πού δούλευε ἐναντία σὺλα αὐτὰ τὰ διάστροφα μπόδια ἔφτασε σὲνα τέτοιο ἀποτέλεσμα. ἌΟ Dante κι ό Shakespeare εἶναι μιὰ Δυάδα Ξεχωριστή. Κατοικοῦνε ξεχωριστὰ σ' ἓνα εἶδος βασιλικῆς μόνωσης. Κανείς δὲν εἶναι ἴσος των, κανείς δὲν εἶναι δευτέρὸς των. Στο γενικὸ αἶσθημα τοῦ κόσμου μιὰ δόξα σάν ἀπὸ πλερία τελειότητα, περιβάλλει αὐτῇ τῇ Δυάδα. Ἔχουνε μπεῖ στὸν κανόνα, μὴλο πού μήτε Πάπας μήτε Καρδινάλιος δὲ συντελέσανε σαυτό. Ἔτσι, κ' ὕστερ' ἀπὸ κάθε διαστραμμένη ἐπίδραση μέσα στοὺς πὺδ ἀντιηρωϊκοὺς καιροὺς, μένει πάντα τόσο μεγάλη ή ἀκατάλυτῇ μας λατρεία γιά τὸν ἡρωϊσμό.

ΗΑΙΑΣ Φ. ΗΑΙΟΥ

PAUL HARTWIG

ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ

Μὲς στὸ παλάτι, τῶν χορῶν τοῦ γάμου οἱ τόνοι ἀχοῦνε,
ἔξω στῇ χώρᾳ ἤχοι βιολιῶν και αὐλῶν ἤχοι πετοῦνε.
Ἄπ' τὰ παράθυρα ψηλὰ σκίβουν μέ τίς λορνιέτες
οἱ Καμπανίδες οἱ ὁμορφες φανταχτερές κοκέττες.

Κάτου στὸ πάρκο ό χωρισμός πικρότατος σημαίνει.
Εἶναι οἱ δυὸ φίλοι Σου πού ἀργά, κρυφὰ Σὲ παρατοῦνε
μέ τήν καρδιά στὰ στήθια τοὺς ἀπ' τὸν καμὸ καμένη,
ὅσο τὰ μάτια Σου κ' οἱ δυὸ μέ πόθο ἀγνὸ κοιτοῦνε.

Ἦ, μὴν κοιτᾷς, μὴν τοὺς κοιτᾷς μ' αὐτὰ τὰ πρᾶα Σου μάτια
και μὴν κρατᾷς στὰ χέρια Σου τὰ ματογάλια πιά !
Ἄπὸ τὰ δάκρια τὰ καφτὰ θά σου βραχοῦν τὰ μάτια
και τὰ γυαλιὰ θά γίνουνε θολά...

(Späte Lieder)

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ